

MARNÁ SNAHA

Zvuk budíku mi zní v uších. Zase. Jako včera, před týdnem, rokem. Ten zvuk, co nenávidím. Zvuk, co ohlašuje něco nového, nepředvídatelného a cizího, co přinese dnešní den. Stejně tak, jako dny předchozí.

Pomalou otvírám oči. Strop je stejně vybledlý a okoukaný, jako když jsem v tomhle bytě spala poprvé. A kdo ví, jestli mě tu čeká i nějaká derniéra. Ten byt mám ráda, i přes to, že mi někdy nahání hrůzu. Vzpomínky, to je zákeřná věc, obzvláště, když se umí do člověka tak zahryznout a pomalu tlejí v jemo mysli a připomínají se vždy v tu nejnevhodnější chvíli. A to pak bolí, tu mou duši.

Sedám si na hranu postele a obouvám si bačkory, protože podlaha je prochládlá, je už listopad a litinové topení ještě pořád stávkuje. Zrcadlo v koupelně je nekompromisní jako každé ráno, nesnažím se s ním vyjednávat. Kartáček se laská s mými zuby a já přemýšlím, co si dnes obléknout. Čas, kdy šaty hráli prim je dávno pryč a vhod mi přijdou dlouhé kalhoty, rtuť teploměru balancuje lehce nad nulou.

Vařím si kafe, mažu sýr na chleba, do úst vkládám první cigaretu dnešního dne a sedám si na židli uprostřed kuchyně. Pomalu usrkávám z hrnku ten každodenní životabudič. Přemýšlím. Sama nevím o čem. Myšlenky se mi honí hlavou jedna za druhou a já se v tom mumraji pomalu ztrácím. Nechce se mi nic. Ale musím. Musím začít tam, kde jsem skončila. Po každé etapě by měla následovat etapa další. A to platí i v životě.

Koukám na hodiny, musím si pospíšet. Poránu běhám nerada, natož za mizící se siluetou autobusu. Beru si kabát, obouvám si boty, přes rameno dávám tašku a při odchodu otáčím klíčem v zámku. Na chodbě nikoho nepotkávám, ještě že tak, ty strojené sousedské úsměvy nenávidím. Na zastávku autobusu jdu zkratkou přes park. Je tu prázdnost, až na párek zapomenutých a asi šťastných lidí, užívajících si jeden druhého. Listí mi šustí pod nohama a já si užívám toho zvuku, těch barev a okamžiku. Zastavuju a беру si do rukou pár žlutých listů javoru. Jeden z nich zvedám a miřím jím proti právě se probouzejícímu slunci, které vykresluje každou jeho žilku. A já v tu chvíli přestávám vnímat svět. Upadám do jiného světa, toho mého světa.

Probouzím se až ve chvíli, kdy autobus přijíždí k davu čekajících lidí a já se dávám opět do chůze. Platím řidiči, na pozdrav mi neodpovídá a jeho výraz nezná úsměv. Sedám si vedle starší paní a z tašky vytahuju knížku. Po pár řádcích četbu vzdávám. Šum ranního autobusu mi zkrátka vadí.

A stereotyp, co mě neustále provází, pokračuje dál. V práci potkávám zase tytéž osoby, vyplňuji asi po tisíci ty stejné formuláře, poslouchám ta samá slova, stejné příhody a hlasy. Má cenu tohle všechno vnímat? Má cenu takhle žít? V ulitě, co se nemění? Na odpor zřejmě nemám sílu. Nemám sílu na nic. Přežívám ze dne na den, bez jakéhokoliv smyslu či prožitku. A nevím, jestli někdy nějaký najdu. Jestli si ho vůbec zasloužím.

Do konce pracovní doby zbývá ještě několik desítek minut. Těch, co bývají nekonečné. Zvoní mi telefon. Volá mi ON. Hovor zvedám i přes to, že nevím proč to dělám. Asi si to uvnitř mě někdo tajně žádá. Mluvíme spolu krátce, zve mě kamsi na nějaký večírek, mezi lidi, kteří mě dávno nezajímají. Ano, přesně tak, už mě nezajímají, stejně jako ON. Pozvání odmítám, ale jistá si rozhodně nejsem. Nejsem si jistá sama sebou. Chci s tím skončit, vždyť kvůli tomu už spolu nežijeme. Už nechci, aby mě cokoliv ovládalo. Chci žít jinak, ale droga je mi silnou soupeřkou.

Konečně jsem se dočkala hodiny, co znamená návrat domů. Cestou se stavuju pro krabičku cigaret a láhev vína. Noc bývá nekonečně dlouhá. Doma mě nikdo nečeká, ale jiné „doma“ nemám. Nemám na vybrabou. Ruce mám jako led, vařím si čaj a padám do křesla. Je tu ticho, někdy šťastné a někdy tak bolestné. Jako právě teď. Otvírám láhev, nalévám si víno a kouřím jednu cigaretu za druhou. Můj mozek opět startuje roj myšlenek a vzpomínek. Je mi hůř a hůř. Samota bolí. Ale ta daň za lásku je ještě bolestnější. Pomalu se propíjím do stavu mírné letargie. Beru do ruky telefon a volám MU. Domlouváme si místo schůzky a já si opět oblékám kabát a opouštím byt.

Můj boj trval krátce. Droga mi protéká žilou a pocit slasti je nablízku. Asi jsem to zase zvorala. Tentokrát jsem si myslela, že to zvládnou, ale o tom teď už nerozhoduju. Má mě znovu v moci ta bezcitná mrcha...a jen tak mě nepustí.